

Què en pensem de la violència ?

Molta gent quan sent parlar de violència, s'esgarrija; quan sap notícies de la guerra del Vietnam, Biafra, d'Israel, tanca els ulls. Quan hi ha joves estudiants que amb adoquins a les mans, lluiten amb la policia, s'escandalitza i fins i tot odia aquests «inconformistes». Pel sol fet que una persona agafi una pedra, un ganivet o una pistola ja és condemnada.

Però quan algú agafa una arma, ho fa per alguna cosa. No parlo ara de les guerres entre estats, no parlo de la guerra del Vietnam, de segur que allà hi ha molts americans que no saben pas perquè hi són, no lluiten per una causa seva, lluiten per un ordre. (Aquesta guerra té unes altres motivacions que no és la finalitat d'aquest escrit analitzar). Parlo de la violència com a medi, escollit per una gent per a obtenir un fi, escollida lliurement com a única solució a un estat de coses.

Moltes vegades es fa necessària una revolució, sigui pacífica o violenta, es fa necessari un canvi d'estructures en un país. Per exemple, exemple real desgraciadament, podem parlar d'alguns països, principalment els sud-americans, en que l'autoritat és exercida per una minoria, una minoria que oprimeix, que amb tot l'honor possible està al poder, de vegades ajudada per alguna potència estrangera, (en els països sud-americans, els Estats Units) que aprofita aquest poder en benefici propi, sense preocupar-se de la gent per ells governada, gent que no poden viure ni desenvolupar-se com el que són: HOMES, perquè estan enfonsats en la ignorància (en molts països sud-americans més del 50 % de la població no sap llegir ni escriure) i també en el descuit del cos, sense la més mínima organització higiènica, amb una insuficiència d'alimentació (en estatges de cinc metres quadrats hi viuen tres o quatre famílies). La minoria dominant sí que en sap de llegir i escriure, són llicenciats; ells sí que viuen en cases fabuloses, palaus que tenen el triple d'habitacions de les necessàries, estan malalts per menjar massa.

Podem recordar aquí la ja famosa i tremenda estadística: de cada tres persones al món, dues no mengen prou; estan subalimentats, molta d'aquesta gent subalimentada, podria menjar si els béns econòmics del seu país fossin ben administrats, però l'administració és feta per la minoria, i aquesta ja ho sap fer de manera que els béns, de tots, vagin a la seva butxaca.

Aquesta gent que pateixen fam, que són ignorants, que viuen en cases denigrants, en coves immundes, en barraques brutes; aquesta gent, dic, tenen dret a menjar, a tenir una cultura, a habitar cases honestes, tenen dret a tots els medis que necessitin per fer-se, per a construir-se, per a millorar-se i perfeccionar-se. I una minoria els té tots a les seves mans, sense deixar-ne escapar ni un per als altres.

Aquesta gent ha de trobar un medi per solucionar la situació, ha de fer una revolució, ha de canviar les estructures, ha de fer unes estructures més justes, és necessari, imprescindible fer unes estructures més justes.

Un canvi d'estructures és la revolució, pacífica o violenta, és la revolució.

De vegades, la gent ha esgotat els medis pacífics de la revolució, cosa que no és pas massa difícil, em sembla, ja que s'ha de recordar que aquesta minoria està aferrada a les antigues formes, i que vol mantenir-les per tots els medis, (doncs la minoria és egoista i les antigues formes l'afavoreixen) sense donar camp a una llibertat d'expressió, a una llibertat d'opinió, a una llibertat d'associació, que atemptarien contra l'immobilisme de les antigues formes, que podrien fer canviar la situació i que repercutirien en mal de la minoria dominant, la minoria no dóna llibertats, fa servir els medis possibles per a mantenir empresonats a la majoria, al poble.

Si la gent ha esgotat tots els medis pacífics, i no hi ha solució a les bones i és necessària una solució, aquesta haurà de ser a les males, violenta. Això ho veig clar.

Es comprèn fàcilment que no es pot prendre la decisió de lluitar amb violència sense haver-ho pensat bé, cal pensar-ho molt abans de decidir-se a matar gent, que sempre hauria de ser la mínima possible. Tinguent en compte que el mal produït ha de ser corresponent al fi a obtenir. No es poden matar deu persones per a obtenir una pesseta de sou més a l'any, això és clar.

A més s'ha de tenir en compte que la revolució ha de ser eficaç, després de la lluita la situació ha d'haver millorat, si després de morir moltes persones la situació ha quedat igual, s'hauria vessat una sang amb cap utilitat. Una gent no es pot llançar a una lluita inútil, suïcida, s'ha de tenir la certesa que la revolució serà eficaç, que s'obtindrà el fi al qual es dirigeix. Es molt difícil que una revolució violenta sigui bona, però de vegades sols queda aquesta solució, i de vegades la gent no analitza tantes condicions a l'hora de prendre les armes. Però encara n'analitzem menys nosaltres quan condemnem una gent pel sol fet d'agafar les armes. Cal pensar molt per decidir-se a la lluita, i cal pensar molt per a condemnar-la, cosa que no fem.

Podríem acabar amb unes frases d'una cançó d'en Raimon:

...De vegades la pau
no és més que por...
...De vegades la pau
fa gust de mort...
...De vegades la pau tanca les boques,
i lliga les mans,
només et deixa les cames per fugir...
De vegades la pau
fa molt més mal...

Llavors es deu poder trencar la pau per maca que sigui.

MIQUEL COLOMER

NOTA DE LA REDACCIÓ

Trobem encertat l'anhel entusiasta de l'articulista. Encomiàstic l'esperit de generositat juvenil que l'article respira. Pau VI s'ha fet eco recentment d'aquestes aspiracions característiques de la joventut d'avui: «Els joves tenen ànsies de sinceritat i de justícia».

I sense voler tallar les ales de l'articulista creiem oportú concretar que apart que l'eficàcia de la violència sempre és discutible i que rares vegades es tindrà la certesa d'obtenir el fi bo, mitjançant la violència, segons allò que diu Ghandi: «La violència no arreglarà mai la violència», i també Martin Luther King: «La violència només produeix victòries transitòries; la violència, com que crea més problemes socials que no en resol, mai no duu la pau permanent», hem de tenir en compte que en sana filosofia la violència sols es pot admetre, si existeixen conjuntament aquestes 3 condicions: 1.ª, que la violència sigui l'últim recurs, després d'haver esgotat tots els medis pacífics d'arranjament del conflicte; 2.ª, que la causa en favor de la qual s'usa la violència sigui justa; 3.ª, que la violència sigui la mínima necessària, impeding perjudicis que puguin afectar a tercers, o major mal del que produeix la mateixa injustícia que es vol eliminar.

En quan a la cançó d'en Raimon, hem de ressaltar que la pau allà esmentada no pot ser la pau veritable. La Pau autèntica, com a obra de la justícia, ni pot causar por, ni lligar de mans, ni té gust de mort, ni fa mai mal. La Pau de debó no és aquesta.